

Sygn. akt VII AGa 1960/18

ODP.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VII Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSA Magdalena Sajur - Kordula (spr.)

Sędziowie: SA Jolanta de Heij-Kaplińska

SA Marek Kolasiński

Protokolant: protokolant Karol Banaszek

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

z udziałem zainteresowanego

o zawarcie umowy dystrybucji energii elektrycznej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 24 kwietnia 2018 r., sygn. akt XVII AmE 168/16

I. oddala apelację;

II. zasądza od

Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 540 zł (pięćset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;

III. zasądza

o

zainteresowanego

kwotę 540 zł (pięćset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

na rzecz

Na oryginale właściwe podpisy
Zgodność z oryginałem stwierdzam
STARSZY SEKRETARZ SĄDOWY

B. Pielichowska
B. Pielichowska

prądowe na izolatorach odciągowych bramki od strony linii w polu Nr 5 R-110kV P51 Zamech(MEGA). Izolatory odciągowe na bramce należą odbiorcy.

- przyłączy nr 3 o nazwie: Linia kablowa 15 kV G
...); o napięciu 15 kV; z miejscem dostarczenia energii – zaciski prądowe w głowicy kablowej w R-15 kV, na wyjściu ze stacji (...
... w kierunku instalacji odbiorcy.

Według § 4 umowy, przyłącza nr 1 i nr 2 zostały zaliczone do grupy taryfowej A23, zaś przyłączy nr 3 – do grupy taryfowej B23.

Przyłącza nr 1 i nr 2 to przyłącza podstawowe, a pomiar pobieranej dla nich mocy i energii odbywa się na poziomie napięcia 110 kV. Natomiast przyłączy nr 3 ma charakter przyłącza rezerwowego, zaś pomiar pobieranej dla niego mocy i energii odbywa się na poziomie napięcia 15 kV.

zaakceptował ofertę sprzedaży energii elektrycznej, złożoną przez
... w ramach której sprzedaż energii obejmowała okres od
1 stycznia do 31 grudnia 2016 r. Obiekt (... , zlokalizowany
został zaliczony do grup taryfowych A23 i C11.

Dnia 16 października 2014 r.

o.o. wystąpił do Energa - Operator S.A. w Gdańsku o zawarcie umowy
... umowy kompleksowej nr
K/21/B5/11/000733. ... argumentował, że wniosek o rozdzielenie

dotychczasowej umowy kompleksowej wynikał z planowanej zmiany sprzedawcy, której niezbędnym warunkiem jest posiadanie umowy dystrybucji.

wskazywał, iż z uwagi na to, że zmiana sprzedawcy nie może pogarszać warunków świadczenia usług dystrybucji, to oczekiwał on, że propozycja umowy dystrybucji przedstawiona przez
będzie uwzględniała postanowienia obowiązującej umowy kompleksowej w zakresie, w jakim regulowała ona zasady świadczenia usług dystrybucji.

Co do zasady, ... nie odmówiła zawarcia z:

..... o. umowy dystrybucyjnej, jednak wobec braku osiągnięcia przez strony porozumienia, co do treści wszystkich postanowień umowy, pismem z 6 kwietnia 2016 r. Zakład wystąpił do Prezesa URE z wnioskiem o rozstrzygnięcie, w trybie art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego, sprawy spornej dotyczącej odmowy zawarcia przez

..... z siedzibą w Gdańsku umowy dystrybucji energii elektrycznej do obiektu zlokalizowanego w

Pismem z 2 czerwca 2016 r. Prezes URE zawiadomił przedsiębiorców o wszczęciu - w dniu 11 kwietnia 2016 r. - postępowania w sprawie, zaś pismem z 19 września 2016 r. zawiadomił ich o zakończeniu postępowania dowodowego i o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym oraz złożenia ewentualnych pisemnych uwag i wyjaśnień. W dniu 17 października 2016 r. Prezes URE wydał decyzję, która została zaskarżona w niniejszym postępowaniu sądowym.

Powyżej opisany stan faktyczny został ustalony przez Sąd w oparciu o twierdzenia stron oraz wyżej przywołane dowody, których wiarygodność i moc dowodowa nie budziły zastrzeżeń.

Sąd I instancji uznał, że odwołanie podlegało oddaleniu, jako bezzasadne.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (dalej: PE), w sprawach spornych dotyczących odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, w tym dotyczących zwiększenia mocy przyłączeniowej, umowy sprzedaży, umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji paliw lub energii, umowy o świadczenie usług transportu gazu ziemnego, umowy o świadczenie usługi magazynowania paliw gazowych, umowy, o której mowa w art. 4c ust. 3, umowy o świadczenie usługi skraplania gazu ziemnego oraz umowy kompleksowej, oraz w przypadku nieuzasadnionego wstrzymania dostarczania paliw gazowych lub energii, odmowy przyłączenia w pierwszej kolejności instalacji odnawialnego źródła energii, a także odmowy przyłączenia

mikroinstalacji, nieprzyłączenia mikroinstalacji pomimo upływu terminu, o którym mowa w art. 7 ust. 8d⁷ pkt 2, nieuzasadnionego ograniczenia pracy lub odłączenia od sieci mikroinstalacji, rozstrzyga Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na wniosek strony.

Sąd I instancji uznał, że przez odmowę zawarcia umowy o przyłączenie należy rozumieć zarówno odmowę wydania warunków przyłączenia, jak i sytuację, gdy warunki przyłączenia wraz z projektem umowy przyłączeniowej, jak też projekt umowy kompleksowej sprzedaży energii elektrycznej i świadczenie usług dystrybucji energii, zostały wprowadzone przez przedsiębiorstwo energetyczne wydane, jednak podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci nie zgadza się na ich treść (por. *Prawo energetyczne. Komentarz*, (red.) Z. Muras, M. Swora, System Informacji Prawnej LEX). Kompetencja Prezesa URE przewidziana w art. 8 ust. 1 PE obejmuje ukształtowanie treści umowy w przypadku, gdy przedsiębiorstwo energetyczne kwestionuje istnienie obowiązku zawarcia umowy i na tej podstawie odmawia jej zawarcia, jak i w przypadku, gdy obowiązek ten nie jest kwestionowany, lecz strony nie mogą dojść do porozumienia w zakresie treści przyszłej umowy.

Ustosunkowując się do podniesionego przez stronę powodową, w pierwszej kolejności, zarzutu naruszenia przepisów prawa postępowania administracyjnego, Sąd Okręgowy stwierdził, że naruszenia te nie miały miejsca w analizowanym przypadku, gdyż organ regulacyjny, działając wnikliwie, podjął wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, w sposób wyczerpujący zebrał i rozpatrzył cały materiał dowodowy, a sporządzone przez organ uzasadnienie zaskarżonej decyzji zawiera wszystkie wymagane elementy, jest wyczerpujące i spójne.

Niezależnie jednak od powyższego, nawet gdyby przyjąć, że w istocie w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to tego rodzaju zarzuty, co do zasady, nie mogą być przedmiotem postępowania

sądowego, mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, ponieważ Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym. Zgodnie bowiem z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, tutejszy Sąd nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów. Tutejszy Sąd jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, według reguł kontradyktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowno-administracyjnym. Podkreśla się, że tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowno-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np. wyrok SN z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie SN z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98; postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r. sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 52708; wyrok SN z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05).

oddzielnie w każdym z tych miejsc. Zgodnie z tym unormowaniem, w taryfie zainteresowanego określone zostały grupy taryfowe uwzględniające, między innymi, odbiorców zasilanych z sieci elektroenergetycznej wysokiego napięcia (grupa A) oraz odbiorców zasilanych z sieci elektroenergetycznej średniego napięcia (grupa B). W konsekwencji, w odniesieniu do przyłączy nr 1 i nr 2 (napięcie 110 kV), powód został zakwalifikowany do grupy taryfowej A23, zaś w odniesieniu do przyłącza nr 3 (napięcie 15 kV) – do grupy taryfowej B23. Stosownie zaś do punktu 4.3.10 taryfy zainteresowanego, jeżeli dostarczanie energii elektrycznej odbywa się z kilku miejsc dostarczania, opłatę za ponadumowny pobór energii biernej oblicza się oddzielnie dla każdego miejsca dostarczania (okoliczność bezsporna). W świetle powyższego, Sąd Okręgowy uznał za prawidłowe stanowisko pozwanego, iż niedopuszczalne jest łączne rozliczanie mocy i energii elektrycznej czynnej i biernej dla przyłączy zakwalifikowanych do odrębnych grup taryfowych oraz zasilanych na różnych poziomach napięć, Oznacza to, że w analizowanym przypadku niedopuszczalne jest łączne rozliczenie przyłączy nr 1 i nr 2 z przyłączem nr 3. Co się zaś tyczy łącznego rozliczenia dla przyłączy nr 1 i nr 2, to zgodnie z zaskarżoną decyzją, w zakresie energii czynnej będzie możliwe łączne rozliczenie przekroczeń mocy umownej i zamawianie mocy umownej, gdyż na to w toku postępowania administracyjnego wyraził zgodę zainteresowany (pisma Energa-Operator z 16.05.2016 r., k. 57-58 akt admin. oraz z 22.08.2016 r., k. 187-190 akt admin.). Natomiast z uwagi na treść punktu 4.3.10 taryfy oraz brak zgody zainteresowanego, nie będzie możliwe w danym zakresie łączne rozliczenie ponadumownego poboru energii biernej.

W konsekwencji powyższego, w ocenie Sądu i instancji, nie jest możliwa zmiana rozstrzygnięcia zawartego w pkt 5c sentencji zaskarżonej decyzji w sposób zgodny z wnioskiem powoda, tj. poprzez uzupełnienie postanowienia § 1 pkt 3.10 Załącznika nr 2 do Umowy pn. „Charakterystyka odbioru energii elektrycznej” przez dodanie zdania: „Kontrolę wartości współczynnika mocy

proceeds summarily for connections 1, 2 and 3 by means of a virtual system summing up in the areas: peak pre-noon, peak post-noon in the remaining hours of the day natural." Z przedstawionych powyżej względów, wobec niedopuszczalności łącznego rozliczania wszystkich miejsc dostarczania energii elektrycznej, nie podlegały także uwzględnieniu wnioski odwołania sformułowane w punkcie 1c i 1d.

W ocenie Sądu, brak jest również podstaw do zmiany pkt 2 sentencji decyzji, w którym przyjęto, że umowa dystrybucji energii elektrycznej wejdzie w życie z dniem rozwiązania dotychczas obowiązującej umowy kompleksowej. Rozwiązanie to jest zasadne z tego względu, że skoro intencją powoda jest zawarcie umowy dystrybucji w związku ze zmianą sprzedawcy energii elektrycznej, to data wejścia w życie umowy dystrybucji winna być związana z datą wejścia w życie umowy sprzedaży energii elektrycznej i jednocześnie z rozwiązaniem dotychczasowej umowy kompleksowej. Niezasadne było ustalenie daty wejścia w życie umowy dystrybucji na dzień 1 stycznia 2017 r. Jak trafnie zauważyli pozwany i zainteresowany, brak zmiany sprzedawcy energii elektrycznej oraz nierozwiązanie ówczesnie obowiązującej umowy kompleksowej przed wskazaną przez powoda datą oznaczałoby, że w zakresie usługi dystrybucji energii obowiązywałyby równocześnie dwie różne umowy. Sytuacja taka byłaby natomiast niepożądana z punktu widzenia pewności obrotu gospodarczego.

Nie podlegał uwzględnieniu wniosek powoda o wprowadzenie do umowy definicji mocy umownej, rozumianej jako *„moc czynna pobierana z sieci, określona w Umowie, jako wartość nie mniejsza niż wyznaczona jako wartość maksymalna ze średniej wartości mocy w okresie 60 minut.*" Definicja legalna mocy umownej została bowiem sformułowana w § 2 pkt 10 lit. a rozporządzenia systemowego, zgodnie z którym, moc umowna to moc czynna pobierana lub wprowadzana do sieci, określona w umowie o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, umowie sprzedaży energii elektrycznej albo

umowie kompleksowej, jako wartość maksymalna, wyznaczana w ciągu każdej godziny okresu rozliczeniowego ze średnich wartości tej mocy rejestrowanych w okresach 15-minutowych. Wskazany przepis ma charakter bezwzględnie wiążący, zatem jego modyfikacja w drodze umowy jest niedopuszczalna. Moc umowna musi być zatem wyznaczana, po pierwsze, w ciągu każdej godziny okresu rozliczeniowego, po drugie, ze średnich wartości tej mocy i, po trzecie, rejestrowanych w okresach 15-minutowych. Oznacza to, że wyznaczanie mocy, jak chce powód, jako wartości maksymalnej ze średniej wartości mocy w okresie 60 minut, nie odpowiada powyższej definicji.

Ustosunkowując się do zarzutów z punktu 4 i 5 odwołania, w ramach których powód wskazywał na wydanie przez Prezesa URE decyzji sprzecznej z zamiarem powoda oraz kształtującej umowę dystrybucji na zasadach powodujących pogorszenie warunków świadczenia usługi dystrybucji energii elektrycznej w stosunku do obowiązującej umowy kompleksowej, Sąd Okręgowy stwierdził, że zarzuty te są bezpodstawne. W pierwszej kolejności podkreślił, że kształtując decyzją administracyjną treść umowy dystrybucji energii elektrycznej, Prezes URE jest zobowiązany do uwzględnienia obowiązujących przepisów prawa oraz wyważenia interesów obu stron umowy. Stąd też oczekiwanie powoda, że decyzja ta będzie w całości dopowiadała jedynie jego interesom, jest nieuprawnione. Nadto wskazał, że należy mieć na uwadze, że zainteresowany nie jest stroną umowy kompleksowej. Nie ma zatem podstaw do odnoszenia postanowień umowy dystrybucji, orzeczonej zaskarżoną decyzją, do postanowień umowy kompleksowej zawartej uprzednio przez powoda z podmiotem trzecim. Przy opracowywaniu tej pierwszej należało mieć na uwadze obowiązujące przepisy prawa oraz postanowienia obowiązującej u zainteresowanego taryfy. Wnioskowane przez powoda zmiany umowy dotyczące, między innymi, wspólnego rozliczania wszystkich miejsc dostarczania energii elektrycznej w sytuacji, gdy są one zasilane z sieci o różnych napięciach oraz z pominięciem faktycznej liczby występujących w

obiekcie powoda przyłączy i miejsc dostarczania energii, byłyby niezgodne z taryfą obowiązującą u zainteresowanego i prowadziłyby do nieuzasadnionego uprzywilejowania powoda względem pozostałych odbiorów energii. Sąd odnotował, że formułując zarzut naruszenia art. 4 ust. 2 PE, powód nie wskazał w czym miałyby się przejawiać pogorszenie jego sytuacji w stosunku do sytuacji innych użytkowników systemu dystrybucyjnego. Wreszcie, bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w tym zwłaszcza dla treści umowy dystrybucji ustalonej zaskarżoną decyzją, pozostaje kwestia dokonania przez powoda nakładów inwestycyjnych na jego sieć dystrybucyjną w związku z umową kompleksową. Trafnie zauważył pozwany, że - po pierwsze - wszelkie decyzje inwestycyjne, dotyczące infrastruktury użytkowanej przez powoda, należą właśnie do niego samego, zaś - po drugie - powód, jako operator systemu dystrybucyjnego, jest zobowiązany do dokonywania określonych inwestycji w infrastrukturę.

W świetle powyższych ustaleń, zarzuty i twierdzenia odwołania, w ocenie Sądu, podniesione w stosunku do zaskarżonej decyzji, nie zasługiwały na uwzględnienie. Zdaniem Sądu, stanowią one jedynie polemikę z rozstrzygnięciem Prezesa URE, nieopartą argumentami i dowodami, które pozwoliłyby na przyjęcie oceny odmiennej od oceny dokonanej przez organ regulacyjny.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne pozwanemu Prezesowi URE oraz zainteresowanemu Energa – Operator S.A. z siedzibą w Gdańsku złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości po 720 zł (odpowiednio – § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie), a w przypadku zainteresowanego także opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie:

1) przepisów prawa materialnego tj.: art. 4 ust. 2 w zw. z art. 4j ust. 1 i 2 ustawy Prawo energetyczne (dalej: Pe), poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że zmiana na mniej korzystne dla odbiorcy, dotychczasowych warunków świadczenia usług dystrybucji w procesie zmiany sprzedawcy energii elektrycznej, nie pogarsza sytuacji odbiorcy energii elektrycznej, podczas gdy zmiana tych warunków na gorsze, ogranicza prawo odbiorcy do swobodnego wyboru sprzedawcy energii elektrycznej oraz powoduje nierówne traktowanie odbiorcy energii elektrycznej, ze względu na rodzaj zawartej umowy (umowa kompleksowa albo oddzielna umowa dystrybucji) stanowiącej podstawę świadczenia usług dystrybucji.

2) przepisów prawa materialnego tj.: § 50 Rozporządzenia Ministra Energii z dnia 29 grudnia 2017 roku w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (Rozporządzenie taryfowe) w zw. z §46 ust 5 i §7 ust.1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 roku w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną, poprzez oparcie rozstrzygnięcia o przepisy nieobowiązującego w dniu wyrokowania rozporządzenia taryfowego.

3) przepisów prawa materialnego tj. § 45 ust. 10 Rozporządzenia taryfowego i wynikających z niego zapisów punktu 4.3.11 Taryfy zainteresowanego poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że treść taryfy operatora systemu dystrybucyjnego (zainteresowanego) oraz brak jego zgody, wyłącza możliwość

rozliczania opłat za ponadumowny pobór energii biernej łącznie dla miejsc dostarczania energii elektrycznej zaliczonych do tej samej grupy taryfowej, w przypadku gdy konfiguracja sieci powoda oraz miejsce zainstalowania układów pomiarowo - rozliczeniowych u powoda nie odwzorowują rzeczywistych rozplywów mocy oraz energii biernej pobieranej lub oddawanej do sieci zainteresowanego za którymi występuje naturalne sumowanie energii elektrycznej (przyłącze nr 1 i nr 2 powoda), podczas gdy przepis ten stanowi bezwzględnie obowiązującą normę niezależną od zgody zainteresowanego, a ponadto jest tożsamy w treści z punktem 4.3.11. taryfy zainteresowanego, a w konsekwencji wadliwe uznanie, że nie jest możliwe łączne rozliczanie opłat za ponadumowny pobór energii biernej w przyłączach nr 1 i nr 2 powoda.

4) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, że u powoda nie zawsze będzie występowało naturalne sumowanie energii elektrycznej czynnej i biernej z uwagi na to, że powód jest właścicielem łącznika szyn 110 kV oraz jednocześnie jej dysponentem i może podejmować decyzje w zakresie jego ustawienia niezależnie od zainteresowanego, podczas gdy zgodnie z

prowadzeniu ruchu stacji elektroenergetycznej wszelkie manipulacje łącznikiem szyn 110 kV mogą zostać wykonane jedynie na polecenie zainteresowanego, zatem niezależnie od powoda, a w konsekwencji błędne ustalenie, że u powoda nie zachodzi naturalne sumowanie mocy i energii czynnej oraz biernej przyłączy nr 1 i nr 2.

Mając na uwadze podniesione zarzuty, wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania powoda w części i zmianę Decyzji Prezesa Regulacji Energetyki z dnia 17 października 2016 roku, nr

umowy dystrybucji energii elektrycznej dla obiektu zlokalizowanego .. .. w poniższym zakresie:

a) dodatkowo pkt. 5 g decyzji o następującej treści:

§ 1 pkt 1.16 Załącznika nr 2 do umowy otrzymuje brzmienie: „1.16. Ustalenia dodatkowe:

1.16.1 Zamawianie mocy umownej oraz rozliczenia z tytułu poboru mocy czynnej będzie się odbywało łącznie dla przyłączy 1 i 2 zdefiniowanych w § 1 załącznika. Zamawianie mocy odbywa się na warunkach określonych w OWU i taryfie. Na pisemny wniosek Odbiorcy dopuszcza się zamawianie mocy umownej w przedziale od 20 000 kW do 30 000 kW na poszczególne kwartały w trakcie roku kalendarzowego. Wniosek o zmianę mocy umownej Odbiorca składa z co najmniej jednomiesięcznym wyprzedzeniem,

1.16.2. Moc umowna określona w §1 ust. 1.10. jest łączną mocą umowną dla przyłączy 1 i 2 zdefiniowanych w §1 załącznika.

1.16.3 Łączne rozliczanie mocy dla przyłączy 1 i 2 odbywać się będzie w oparciu o wirtualny układ sumujący.

1.16.4 Moc przyłączeniowa określona jest łącznie dla przyłączy 1 i 2 zdefiniowanych w §1 załącznika.

1.16.5 Pobór energii odbywa się przy współczynniku mocy $0 < \text{tg } \phi > \leq 0,4$. Kontrolę wartości współczynnika mocy prowadzi się sumarycznie dla przyłączy 1 i 2 za pomocą wirtualnego układu sumującego w strefach: szczyt przedpołudniowy, szczyt popołudniowy w pozostałych godzinach doby naturalny oraz oddzielnie dla przyłącza nr 3/

b) dodanie pkt 5h) decyzji o następującej treści:

§1 pkt 2.16 Załącznika nr 2 do Umowy otrzymuje brzmienie: „2.16. Ustalenia dodatkowe:

2.16.1 Zamawianie mocy umownej oraz rozliczenia z tytułu poboru mocy czynnej będzie się odbywało łącznie dla przyłączy nr 1 i 2 zdefiniowanych w §1 załącznika. Zamawianie mocy odbywa się na warunkach określonych w OWU i taryfie. Na pisemny wniosek Odbiorcy dopuszcza się zamawianie mocy umownej w przedziale od 20 000 kW do 30 000 kW na poszczególne kwartały w trakcie roku kalendarzowego. Wniosek o zmianę mocy umownej Odbiorca składa z co najmniej jednomiesięcznym wyprzedzeniem.

2.16.2 Moc umowna określona w §1 ust. 1.10. jest łączną mocą umowną dla przyłączy 1 i 2 zdefiniowanych w §1 załącznika.

2.16.3. Łączne rozliczanie mocy dla przyłączy 1 i 2 odbywać się będzie w oparciu o wirtualny układ sumujący.

2.16.4. Moc przyłączeniowa określona jest łącznie dla przyłączy 1 i 2 zdefiniowanych w § 1 załącznika.

2.16.5. Pobór energii odbywa się przy współczynniku mocy $0 \leq \text{tg } \phi \leq 0,4$. Kontrolę wartości współczynnika mocy prowadzi się sumarycznie dla przyłączy 1 i 2 za pomocą wirtualnego układu sumującego w strefach: szczyt przedpołudniowy, szczyt popołudniowy, w pozostałych godzinach doby naturalny oraz oddzielnie dla przyłącza nr 3."

2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, ewentualnie, w razie uznania przez Sąd II instancji, że zachodzą przesłanki z art. 386 § 4 k.p.c., wnioś o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie oraz pozostawienie temu sądowi orzeczenia o kosztach instancji odwoławczej.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów postępowania apelacyjnego.

Zainteresowany w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny podziela i uznaje za swoje. W szczególności zasadne było ustalenie, że powód posiada trzy przyłącza, za pomocą których na mocy umowy kompleksowej zawartej z Powodem dostarczana była do nieruchomości powoda energia elektryczna Są to:

- przyłączy nr 1 o nazwie: linia 110 kV EC Elbląg – Zamech (MEGA); o napięciu 110 KV; z miejscem dostarczenia energii – zaciski prądowe na izolatorach odciągowych bramki od strony linii w polu Nr 1 R-110kV P51 Zamech(MEGA). Izolatory odciągowe na bramce należą odbiorcy.
- przyłączy nr 2 o nazwie: linia 110 kV Elbląg Zachód – Zamech (MEGA); o napięciu 110 KV; z miejscem dostarczenia energii – zaciski prądowe na izolatorach odciągowych bramki od strony linii w polu Nr 5 R-110kV P51 Zamech(MEGA). Izolatory odciągowe na bramce należą odbiorcy.
- przyłączy nr 3 o nazwie: Linia kablowa 15 kV GPZ Radomska – GPZ Zamech (MEGA); o napięciu 15 kV; z miejscem dostarczenia energii – zaciski prądowe w głowicy kablowej w R-15 kV, na wyjściu ze stacji GPZ 110/15 kV Radomska pole nr 24 w kierunku instalacji odbiorcy.

Przyłącza nr 1 i nr 2 to przyłącza podstawowe, a pomiar pobieranej dla nich mocy i energii odbywa się na poziomie napięcia 110 kV. Natomiast

przyłącze nr 3 ma charakter przyłącza rezerwowego, zaś pomiar pobieranej dla niego mocy i energii odbywa się na poziomie napięcia 15 kV.

Prezes URE w zaskarżonej decyzji ustalił, że pomiędzy przyłączami nr 1, 2 a przyłączem nr 3 zachodzą różnice uzasadniające oddzielne ich rozliczanie, bowiem przyłącza nr 1 i 2 są zasilane z sieci elektroenergetycznej wysokiego napięcia 110 kV, a przyłącze nr 3 z sieci średniego napięcia 15 kV. Przyłącza nr 1 i 2 są rozliczane w zakresie mocy i energii czynnej w oparciu o wirtualny układ sumujący, który nie obejmuje przyłącza nr 3. Powyższe ustalenia, dotyczące liczby posiadanych przez powodowe przedsiębiorstwo miejsc dostarczania energii oraz poziomów napięć zostały w pełni zaakceptowane przez Sąd I instancji, gdyż wynikają one z umowy kompleksowej zawartej pomiędzy powodem a

Zgodnie natomiast z § 2 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (Dz.U. Nr 93, poz. 623 - dalej jako: rozporządzenie systemowe) miejscem dostarczania energii *„jest punkt w sieci, do którego przedsiębiorstwo energetyczne dostarcza energię elektryczną, określony w umowie o przyłączenie do sieci albo w umowie o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, albo w umowie sprzedaży energii elektrycznej, albo w umowie kompleksowej, będący jednocześnie miejscem jej odbioru.”* Miejsce dostarczania energii elektrycznej jest to umowny punkt, w którym następuje przekazanie energii elektrycznej drugiemu podmiotowi. W niniejszym przypadku miejsce dostarczania energii zostało wskazane w § 3 umowy kompleksowej

Przy określaniu miejsca dostarczenia energii bierze się pod uwagę miejsce rozgraniczenia własności. Definicja miejsca dostarczania energii elektrycznej nie zawiera warunku sumowania energii. Przesłanka naturalnego sumowania energii elektrycznej, czy też występowania zgodnie z

umową sumatora nie determinuje określenia miejsca dostarczenia energii, gdyż określa to umowa. Jak trafnie więc określił Prezes URE, skoro w umowie zostało wskazane, że powód posiada trzy miejsca dostarczania energii, nie jest możliwe przyjęcie zapatrywania powoda, że miejsc dostarczania jest dwa.

Apelujący zarzucając Sądowi I instancji błąd w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, że u powoda nie zachodzi naturalne sumowanie mocy i energii czynnej oraz biernej przyłączy nr 1 i nr 2, nie przedstawił na powyższą okoliczność żadnych dowodów, zaś ewentualne wykazanie tej okoliczności niewątpliwie wymaga wiadomości specjalnych. Tymczasem zarówno przed Sądem I instancji, jak również na etapie postępowania apelacyjnego powód nie przejawiał w tym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej. Wnioski dowodowe zawarte w odwołaniu (k.32) nie odnosiły się do wskazanej kwestii. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że powód nie zdołał podważyć twierdzeń Prezesa URE zawartych w decyzji. Dodatkowo wskazać należy, że sumowanie poboru energii przez transformatory powoda nie ma żadnego wpływu na określenie miejsca dostarczania energii elektrycznej, gdyż jak wskazano powyżej - zgodnie z rozporządzeniem systemowym jest nim miejsce określone w umowie o dostarczanie energii elektrycznej i jest ono zależne od miejsca rozgraniczenia własności. Zapisy umowy kompleksowej zawartej przez powoda z Energa - Obrót stanowią również o tym, że przyłącza nr 1 i 2 są zasilane z sieci elektroenergetycznej wysokiego napięcia 110 kV, a przyłączy nr 3 z sieci średniego napięcia 15 kV. Konsekwencją okoliczności, że powód posiada trzy miejsca dostarczania energii elektrycznej o różnym napięciu jest niemożność rozliczania miejsc dostarczania energii łącznie według jednej taryfy. Przesłanka różnych poziomów napięć determinuje przynależność do różnych grup taryfowych, które są rozliczane oddzielnie - co jednoznacznie wynika z pkt 3.1.6 a) taryfy zainteresowanego.

Nie potwierdził się kolejny zarzut apelacji dotyczący naruszenia art. 4 ust 2 w zw. z art. 4j ust. 1 i 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. - Prawo

energetyczne (Dz.U. z 2012r., poz. 1059 ze zm.- dalej jako: Pe). Z przepisu art. 4 ust. 2 wynika publicznoprawny obowiązek zawarcia umowy dystrybucji, przy czym zawarcie umowy winno nastąpić „na zasadzie równoprawnego traktowania” oraz „na zasadach i w zakresie określonym w ustawie.” Brak podstaw by przyjąć, że powód został potraktowany gorzej niż inny podmiot w analogicznej sytuacji, jak również gorzej w stosunku do zainteresowanego . Ma rację pozwany twierdząc, że gdyby doszło do zawarcia umowy w kształcie proponowanym przez powoda, czyli z pominięciem rzeczywistej ilości przyłączy i miejsc dostarczania energii elektrycznej, to mogłoby skutkować nieuzasadnionym uprzywilejowaniem powoda. Zauważyć należy również, że art. 4 Pe dotyczy umowy przesyłania lub dystrybucji, a więc umów odmiennych od umowy kompleksowej. Tym samym, brak jest podstaw do odnoszenia treści i warunków umowy dystrybucji orzeczonej przez Prezesa URE do treści i warunków uprzednio zawartej umowy kompleksowej wiążącej powoda i zainteresowany E. nie był jej stroną. Brak podstaw by odnosić postanowienia umowy dystrybucji orzeczonej zaskarżoną decyzją do postanowień umowy kompleksowej zawartej przez powoda z . Takie uprawnienie dla powoda nie wynika również z art. 4j ust. 1 i 2 Pe stanowiącego o swobodzie wyboru dostawcy paliw gazowych lub energii.

Jak zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 marca 2004 r. (III SK 18/04, OSNP 2004, nr 24, poz. 429) obowiązek zawarcia umowy dystrybucji jest obowiązkiem „(...) o charakterze ogólnym, gdyż podmiot uprawniony nie może domagać się od przedsiębiorstwa zawarcia umowy o konkretnie oznaczonej przez niego treści. Tym samym przedsiębiorstwo energetyczne nie jest zobowiązane do zawierania umów o oznaczonej treści, gdyż pełna treść umowy, której zawarcia domaga się podmiot uprawniony, zostanie ustalona w drodze negocjacji lub przez organ regulacyjny. (...). Zakres swobody kontraktowania w odniesieniu do umowy przesyłowej (wolności zawarcia

umowy oraz ukształtowania jej warunków) zgodnie z art. 353¹ k.c. wyznaczają w pierwszej kolejności przepisy pr. en. obok zasad współżycia społecznego oraz natury stosunku prawnego, którego treścią jest odpłatna usługa przesyłania energii elektrycznej". Skoro strony nie doszły do porozumienia co do treści umowy, z uwzględnieniem powyższych wyznaczników, to właśnie pozwany Prezes URE miał obowiązek ustalić jej treść, z uwzględnieniem równego traktowania użytkowników systemu dystrybucyjnego. Miał obowiązek uwzględnić również przepisy prawa i postanowienia obowiązującej u zainteresowanego) taryfy. Jak trafnie zauważył Sąd I instancji, wnioskiwane przez powoda zmiany umowy dotyczące m.in. wspólnego rozliczania wszystkich miejsc dostarczania energii elektrycznej w sytuacji, gdy są one zasilane z sieci o różnych napięciach oraz z pominięciem faktycznej liczby występujących w obiekcie powoda przyłączy i miejsc dostarczania energii, byłoby niezgodne z taryfą obowiązującą u zainteresowanego i prowadziłyby do nieuzasadnionego uprzywilejowania powoda względem pozostałych odbiorców energii. Ponadto jak wynika z § 7 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia taryfowego, odbiorca który pobiera energię elektryczną z kilku miejsc dostarczania energii elektrycznej, położonych w sieci o różnych poziomach napięć - jest zaliczany do grup taryfowych oddzielnie w każdym z tych miejsc.

Bezzasadny okazał się również zarzut naruszenia § 50 Rozporządzenia Ministra Energii z dnia 29 grudnia 2017 roku w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (Dz.U. z 2017r. poz 2500) w zw. z § 46 ust 5 i §7 ust.1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 roku w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (Dz.U.Nr 189, poz.1126).

Sąd I instancji wydając zaskarżony wyrok oparł się na treści Rozporządzenia z 2011r. uchylonego z dniem 30 grudnia 2017r. Treść przepisu

§ 50 Rozporządzenia z 2017 r. istotnie wskazuje, że do spraw wszczętych a niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, stosuje się przepisy tego rozporządzenia. Sąd I instancji winien zastosować przepisy Rozporządzenia z 2017r., ale wobec ich tożsamości ich treści powyższy błąd nie ma znaczenia.

Na marginesie wskazać należy, że w chwili wyrokowania przez Sąd II instancji powyższe rozporządzenie taryfowe nie obowiązywało wobec wejścia w życie kolejnego t.j. Rozporządzenia Ministra Energii z dnia 6 marca 2019r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią (Dz.U. z 2019r. poz. 503). Przepisy § 45 ust. 10 oraz § 7 ust. 1 pkt 1 aktualnie obowiązującego rozporządzenia taryfowego są tożsame z treścią dwóch poprzednich rozporządzeń.

Zarzut apelującego dotyczący naruszenia § 45 ust. 10 rozporządzenia taryfowego i wynikających z niego zapisów pkt 4.3.11 taryfy zainteresowanego jest bezzasadny. Wbrew twierdzeniom apelującego, przepis § 45 ust. 10 rozporządzenia taryfowego nie jest przepisem bezwzględnie obowiązującym. Jak wynika z jego treści, w przypadku gdy konfiguracja sieci oraz miejsce zainstalowania układów pomiarowo-rozliczeniowych nie odwzorowują rzeczywistych rozplywów mocy oraz energii biernej pobieranej lub oddawanej do sieci przedsiębiorstwa energetycznego, wielkość energii biernej podlegającej rozliczeniu ustala się na podstawie odpowiednich pomiarów właściwych dla miejsca dostarczenia, przeprowadzonych przez przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorcę lub niezależną jednostkę, w sposób przez nie uzgodniony, o ile umowa nie stanowi inaczej. Sformułowanie użyte w ostatnim zdaniu „o ile umowa nie stanowi inaczej”, stanowi o tym, że przepis § 45 ust. 10 rozporządzenia taryfowego ma charakter dyspozytywny.

Jak wskazał pozwany przyłączenie obiektu powoda jest typowym rozwiązaniem technicznym, w konsekwencji montaż układów pomiarowych w polach transformatorów na napięciu 110 kV jest również typowy. Montaż

liczników przed transformatorami umożliwia teoretyczne sumowanie energii czynnej i biernej, przy zamknięciu łącznika szyn 110 kV, co wynika wprost z treści apelacji. Aktualne miejsca poboru energii elektrycznej nie są miejscami w których następuje naturalne sumowanie mocy, w rozumieniu § 46 ust. 5 rozporządzenia taryfowego. Jednakże zmiana położenia łącznika szyn 110 kV powoduje, iż takie sumowanie jest niemożliwe. Zatem brak tu przymiotu „naturalności” jakiej mowa w przytoczonym przepisie. Powód może jednak nabyć na własny koszt i zainstalować sumator. Niezależnie od powoda zmiana łącznika (poprzeczki) 110 kV może wynikać z dyspozycji Centralnej Dyspozycji Mocy. Zainstalowanie sumatora, w ocenie pozwanego, pozwoliłoby na stosowanie rozwiązania, o którym mowa w § 46 ust. 5 rozporządzenia taryfowego. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli dostarczanie energii elektrycznej odbywa się z kilku niezależnych miejsc jej dostarczania, opłatę za przekroczenie mocy umownej oblicza się oddzielnie dla każdego miejsca, w którym nastąpiło przekroczenie tej mocy. Niezależnymi miejscami dostarczania energii elektrycznej nie są miejsca, za którymi występuje naturalne sumowanie pobranej mocy lub w których, zgodnie z umową o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej albo z umową kompleksową, moc pobrana jest kontrolowana za pomocą sumatora. W takim wypadku, przy uwzględnieniu zastosowania § 46 ust. 5 rozporządzenia taryfowego, każdy element faktur wystawionych dla przyłącza nr 1 i 2 można by rozpatrywać łącznie.

Biorąc powyższe pod uwagę wyrok Sądu I instancji jest słuszny, stąd apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego oparto na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalono na mocy § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz. 1804 ze zm.).

Ne oryginalne właściwe podpisy
Zr. zaskonob z czynnikami stał-dziam
STABE ZY BILINIE IARZ SĄDOWY

[Handwritten signature]
Izabela Polkowska